

*Completul de fond specializat în soluționarea cauzelor
în materiile litigii de muncă și asigurărilor sociale*

SENTINȚA CIVILĂ NR 50

Ședința publică din 06.02.2025

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE: MUNTEANU COSMIN TRAIAN

ASISTENT JUDICIAR: GAL MARIA

ASISTENT JUDICIAR: FOCA DAN

GREFIER: STOICAN SIMONA

Pe rol se află judecarea cauzei de litigii de muncă privind pe reclamantii

în contradictoriu cu părțile pârâte
TRIBUNALUL HARGHITA, CURTEA DE APEL TÂRGU MUREȘ, ÎNALTA CURTE DE
CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, având ca obiect calcul drepturi salariale VRS 605.

Dezbaterile în cauza civilă de față au avut loc în ședința publică din data de 23.01.2025
când mersul dezbaterilor a fost consemnat în încheierea de ședință de la acel termen de judecată,
care face parte integrantă din prezenta hotărâre, iar instanța, în temeiul art. 396 alin. 1 Cod
procedură civilă, a amânat pronunțarea pentru data de 06.02.2025.

Tribunalul, în urma deliberării, a pronunțat hotărârea de mai jos:

TRIBUNALUL

Deliberând asupra prezentei cauzei civile, constată că prin cererea de chemare în
judecată înregistrată la data de 22.04.2024 (depusă poștal la data de 16.04.2024), părțile
reclamantele

, au solicitat în contradictoriu
cu părțile pârâte Tribunalul Harghita, CURTEA DE APEL TÂRGU MUREȘ, ÎNALTA CURTE
DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE ca prin hotărâre judecătorească să se dispună:

1. recalcularea și plata indemnizațiilor de încadrare raportat la un indice de valoare
sectorială de 605,225 lei +25% (VRS 756.53), majorare prevăzută de art. 38 alin. 3 din Legea
153/2017 și care nu a fost aplicată de ordonatorii de credite prin raportare la drepturile salariale
deja dobândite, de la data de 09.07.2018 și în continuare, cu depășirea plafonării prevăzute de
art. 38 alin. 6 din Legea 153/2017;

2. repararea prejudiciului creat prin neaplicarea dispozițiilor legale reprezentat de
diferența salarială rezultată între noua indemnizație de încadrare și indemnizația actuală de

încadrare, începând cu data de 01.01.2018 și în continuare, până la plata efectivă a noii indemnizații de încadrare (prin obligarea părților la plata, respectiv la alocarea fondurilor necesare plății diferențelor bănești corespunzătoare), sumă ce va fi actualizată cu indicele de inflație, la care se va aplica dobânda legală penalizatoare, până la data plății efective.

În motivare se arată că:

În fapt, reclamanții au avut calitatea de personal auxiliar de specialitate la Judecătoria Miercurea Ciuc.

În drept - Sentința civilă nr. 898/0.10.2021, pronunțată în dosarul nr. 605/96/2020 rămasă definitivă prin neapelare, Tribunalul Covasna a recunoscut dreptul subsemnaților

a fost recunoscut dreptul reclamanților de a fi salariați prin raportare la o valoare de referință sectorială de 605,225 lei, începând din data de 01.06.2017 și pe viitor.

Au învederat reclamanții că, din art. 38 alin. 3 lit. a din Legea 153/2017, rezultă următoarele:

„Începând cu data de 1 ianuarie 2018 se acordă următoarele creșteri salariale:

a) quantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, precum și quantumul brut al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor, premiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care face parte, potrivit legii, din salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare, solda lunară/salariul lunar de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se majorează cu 25% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017, fără a depăși limita prevăzută la art. 25, în măsura în care personalul respectiv își desfășoară activitatea în aceleași condiții.”

Au mai arătat reclamanții că a fost recunoscut, înainte de data de 01.01.2018, dreptul de salarizare prin raportare la o valoare de referință sectorială de 605.225 lei și astfel, majorarea prevăzută de art. 38 alin. 3 lit. a din Legea 153/2017, în mod obligatoriu trebuia să se raporteze la drepturile deja avute în plată.

Prin Decizia 88/25.04.2023 a Președintelui CA Mureș s-a recunoscut pentru toți grefierii personal auxiliar și conex precum și funcționari publici, dreptul de a fi salariați prin raportare la VRS 605,225 fără plafonarea prevăzută de art. 38 alin. 6 din Legea 153/2017 strict cu privire la VRS 605,225 întrucât drepturile existau în luna iunie 2017 în patrimoniul personalului.

Au mai învederat reclamanții că prin Decizia nr. 794/2016 a Curții Constituționale, a statuat că nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare trebuie să se stabilească prin raportare la întreaga categorie profesională, respectiv familie ocupațională, indiferent de instituție sau autoritate publică, ținând cont de hotărârile judecătorești menționate mai sus, precum și de valoarea de referință sectorială aplicată la nivelul instanțelor judecătorești, rezultă că valoarea de referință sectorială trebuie să fie unică pentru întreaga familie ocupațională justiție.

Curtea Constituțională, au mai arătat reclamanții, a amintit că, prin respectarea principiului constituțional al egalității în fața legii, nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare, prevăzut de Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 57/2015 (introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016), corespunzător fiecărei funcții, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, trebuie să includă majorările (indexările) stabilite prin hotărâri judecătorești și să fie același pentru tot personalul salariat potrivit dispozițiilor de lege aplicabile în cadrul aceleiași categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale prevăzute de legea - cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice.

Acest nivel maxim urmează să se stabilească prin raportare la aceeași funcție, grad, gradație, vechime în muncă și în specialitate, aceleași condiții de studii, din cadrul întregii categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale. indiferent de instituție sau autoritate publică.

Astfel, au mai subliniat reclamanții, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, în raport cu Decizia nr. 794/15.12.2016 a Curții Constituționale, plecând de la necesitatea ca în cadrul aceleiași categorii profesionale și familii ocupaționale să nu existe o salarizare diferită, raportată la mai multe valori sectoriale, valoarea de referință sectorială fiind o constantă, a recomandat

ordonatorilor de credite stabilirea unei valori de referință sectorială unică atât pentru magistrați cât și pentru personalul auxiliar al instanțelor judecătorești.

Așa cum a stabilit Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin Decizia nr. 36 din 4 iunie 2018, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (51) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015 precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, soluția egalizării indemnizațiilor la nivel maxim are în vedere și majorările și indexările recunoscute prin hotărâri judecătorești unor magistrați sau membri ai personalului auxiliar, indiferent dacă ordonatorul de credite a emis sau nu ordine de salarizare corespunzătoare.

În ceea ce privește acordarea dobânzilor legale și reactualizarea sumelor în discuție, au mai arătat reclamantii faptul că solicită să se constate că în caz de plată cu întârziere, creditorul are dreptul la despăgubiri pentru prejudiciile pe care le-a suferit ca urmare a executării cu întârziere a obligației.

Potrivit dispozițiilor art. 1535 din Noul Cod civil: „în cazul în care o sumă de bani nu este plătită la scadență, creditorul are dreptul la daune moratorii, de la scadență până în momentul plății, în cuantumul convenit de părți sau, în lipsă, în cel prevăzut de lege, fără a trebui să dovedească vreun prejudiciu. În acest caz, debitorul nu are dreptul să facă dovada că prejudiciul suferit de creditor ca urmare a întârzierii plății ar fi mai mic. Dacă, înainte de scadență, debitorul datora dobânzi mai mari decât dobânda legală, daunele moratorii sunt datorate la nivelul aplicabil înainte de scadență. Dacă nu sunt datorate dobânzi moratorii mai mari decât dobânda legală, creditorul are dreptul, în afara dobânzii legale, la daune-interese pentru repararea integrală a prejudiciului suferit.

Fiind vorba despre accesorii ale drepturilor salariale ce alcătuiesc creanța cuprinsă în titlurile executorii, daunele interese pentru întârzierea executării sunt reglementate și prin dispozițiile speciale ale art. 166 alin. (4) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora: „întârzierea nejustificată a plății salariului sau neplata acestuia poate determina obligarea angajatorului la plata de daune- interese pentru repararea prejudiciului produs angajatului.

Din coroborarea acestor norme cu incidență în cauză, au mai arătat reclamantii, se deduce fără echivoc că, în speță, dreptul lor la obținerea unei dezdăunări derivate din neexecutarea obligației la timp, se referă la beneficiul nerealizat, ca parte componentă a prejudiciului (damnum emergens), care trebuie privită ca o chestiune distinctă de actualizarea cu rata inflației a sumelor datorate inițial; o astfel de actualizare antrenează și ea răspunderea debitorului pentru neexecutarea la timp a obligației de plată a unei sume de bani, însă întemeiată pe o altă cauză.

Dacă actualizarea la inflație are, cum sugerează chiar denumirea, finalitatea aducerii creanței la valoarea ei reală, în aceeași expresie economică din momentul stabilirii ei (deci, înăuntrul noțiunii de *lucrum cessans*), fără altă componentă adăugată (protejându-se, astfel, interesele creditorului, care nu trebuie să suporte din patrimoniul propriu, fără o culpă a sa, efectele devalorizării monedei), dimpotrivă, atunci când se vorbește despre daunele interese moratorii, discuția este plasată pe tărâmul unei reparații a prejudiciului creat prin neexecutarea la timp a creanței bănești, de această dată sub forma beneficiului nerealizat, care, potrivit legii aplicabile, nu poate cuprinde decât dobânda legală.

Așadar, au mai precizat reclamantii, dobânzile legale, accesorii ale creanței, se cuvin ca daună moratorie, ele având un alt temei decât cel al daunelor cu caracter compensatoriu pe care creditorul le poate, în principiu, pretinde, cerând actualizarea creanței la inflație.

Nivelul dobânzii legale a fost stabilit, de asemenea, prin lege respectiv OG nr. 13/2011 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar întăresc această distincție, reglementând atât dobânda remuneratorie, cât și dobânda penalizatoare.

Au mai arătat reclamantii că sunt îndreptățiți la primirea cuantumului dobânzii penalizatoare ce va fi calculat, după intrarea în vigoare a OG nr. 13/2011, potrivit acestui act

normativ, dobândă penalizatoare care este definită de art. 1 alin. (3) ca fiind dobânda datorată de debitorul obligației bănești pentru neîndeplinirea obligației respective la scadență.

În concluzie, au solicitat reclamantii aplicarea majorării prevăzute de art. 38 alin. 3 din Legea 153/2017 și care nu a fost aplicată de ordonatorii de credite prin raportare la drepturile salariale deja dobândite (care includeau anterior VRS 605.225)

În probațiune, au solicitat administrarea probei cu înscrisuri.

De asemenea, au menționat reclamantii că potrivit prevederilor art. 272 din Codul Muncii, sarcina probei în conflictele de muncă revine părților, care trebuie să depună dovezile în apărare.

Cu privire la cuantumul taxei de timbru, au apreciat că sunt incidente prevederile art. 270 din Codul muncii potrivit cărora litigiile de muncă sunt scutite de taxa judiciară de timbru și de timbrul judiciar.

Referitor la competența teritorială, reclamantii au apreciat că sunt incidente dispozițiile art. 127 C. proc. civ, potrivit cărora: „Dacă un judecător/asistent judiciar are calitatea de reclamant într-o cauză de competența instanței la care își desfășoară activitatea sau a unei instanțe inferioare acesteia, va sesiza una dintre instanțele judecătorești de același grad aflate în circumscripția oricăreia dintre curțile de apel învecinate cu curtea de apel în a cărei circumscripție se află instanța la care își desfășoară activitatea.”

Or, reclamantii au arătat că au calitatea de personal auxiliar în cadrul Judecătoriei Sighișoara, motiv pentru care apreciază că se impune sesizarea Tribunalului Covasna cu prezenta cauză.

În probațiune, reclamantii au solicitat încuviințarea dovezii cu înscrisuri.

Pârâta Înalta Curte de Casație și Justiție a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea acțiunii formulate de reclamantii.

Pârâta a mai invocat excepția **lipsei calității procesuale pasive** a Înaltei Curți de Casație și Justiție în ceea ce privește solicitarea de obligare la plata drepturilor salariale, întrucât reclamantii nu fac dovada existenței unor raporturi de muncă față de această pârâta, ceea ce exclude orice obligație de plată pusă în sarcina acesteia.

Astfel, a solicitat instanței să constate că nu este întrunită condiția existenței unei identități între persoana chemată în judecată și cel obligat în raportul juridic dedus judecății în cazul pârâtei Înaltei Curți de Casație și Justiție.

În susținerea considerentelor de mai sus, a invocat pârâta **Decizia nr. 13 din 13.06.2016**, pronunțată în Dosarul nr. 12/2016, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul competent să judece recursul în interesul legii a subliniat că interesul atragerii în proces și a ordonatorului principal de credite, pe motiv că ar reprezenta o garanție a executării obligației de plată ce revine instituției/autorității publice cu care este stabilit raportul de serviciu, nu este unul legitim, câtă vreme atribuțiile prevăzute de lege în materia repartizării creditelor bugetare, alocării și stabilirii destinației acestora nu cuprind o obligație de garanție sau de despăgubire a ordonatorului principal de credite, care să constituie fundamentul pretențiilor deduse judecății.

Astfel, a mai arătat pârâta, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că ordonatorul principal de credite „nu are calitate procesuală pasivă în litigiile dintre angajați și instituțiile/unitățile cu personalitate juridică aflate sub subordinea sa, având ca obiect solicitarea unor drepturi de natură salariată

În motivarea acestei decizii, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că o caracteristică a raportului juridic de muncă este aceea că poate exista numai între două persoane (spre deosebire de raportul obligațional civil, în cadrul căruia poate fi, uneori, o pluralitate de subiecte active sau pasive), astfel încât, ținând seama și de caracterul exclusiv al competenței (una și aceeași atribuție trebuie să aparțină unei singure autorități publice), în măsura în care pretențiile deduse judecății vizează exclusiv acordarea unor drepturi salariale sau de natură salarială „legitimarea procesuală pasivă revine doar autorității publice cu care funcționarul public se află în raporturi de serviciu, întrucât acesteia îi aparține prerogativa stabilirii și acordării drepturilor salariale.

Pe de altă parte, a mai arătat pârâta, prin Decizia nr. 60/2019, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, a respins, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Pitești - Secția I civilă, în dosarul nr. 115/120/2018, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire chestiunea de drept vizând interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 21 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, art. 6 pct. VII subpunctul 3 din Hotărârea Guvernului nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, aprobată cu completări prin Legea nr. 288/2002, cu modificările și completările ulterioare și art. 222 din Codul civil, privind calitatea procesuală pasivă a Ministerului Justiției în litigiile dintre angajați și instituțiile/unitățile cu personalitate juridică pentru care este ordonator principal de credite, având ca obiect plata unor drepturi de natură salarială.

La paragraful 57, a mai arătat pârâta, se reține cu trimitere la decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 13/2016 că „Mutatis mutandis”, pentru identitate de rațiune, dezlegarea dată în recursul în interesul legii sus-menționat poate fi avută în vedere, în mod corespunzător, și în alte cauze similar.

Exemplificativ, a mai arătat pârâta, cu titlu de practică judiciară, prin Decizia nr. 1900/04.04.2019, pronunțată în dosarul nr. 7468/2/2015, Înalta Curte de Casație și Justiție a constatat că recursul declarat de Ministerul Justiției este fondat sub aspectul calității procesuale pasive pe capătul de cerere privind obligarea Ministerului Justiției să achite diferențele salariale restante, întrucât calitatea sa de ordonator principal de credite nu cuprinde și obligația de plată a acestor diferențe salariale restante.

Față de motivele expuse mai sus, a mai arătat pârâta, solicită admiterea excepției lipsei calității procesuale pasive a Înaltei Curți de Casație și Justiție și respingerea cererii de obligare la plata drepturilor salariale față de instanța supremă ca fiind introdusă împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă.

Părțile pârâte Tribunalul Harghita și CURTEA DE APEL TÂRGU MUREȘ, nu au formulat întâmpinare.

Analizând actele și lucrările dosarului, în raport de Decizia ÎCCJ nr. 43/16.09.2024, de instanța reține următoarele:

Reclamanții au calitatea de angajați –personal auxiliar, grefier de ședință și grefier arhivar și în această calitate lucrează la Judecătoria Miercurea Ciuc, instanța din cadrul Tribunalului Harghita, care este ordonator terțiar de credite, aflat în circumscripția Curții de Apel Tg Mureș.

Analizând prin raportare la cele arătate **excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei Înalta Curte de Casație și Justiție**, instanța constată că această excepție este întemeiată, deoarece, atât timp cât reclamanții sunt angajați în cadrul unui tribunal, de la care primesc drepturile salariale și care este ordonator terțiar de credite, nu există raport juridic direct încheiat între reclamant și pârâta Î.C.C.J., cu mențiunea că, chiar dacă aceasta are calitatea de ordonator principal de credite, aceasta nu îi conferă calitate procesuală pasivă în cauză atâta vreme cât nu există raport juridic obligațional direct încheiat cu reclamanții. În sprijinul acestei concluzii vin și cele stabilite de instanța supremă prin **Decizia RIL nr. 13/2016**, decizie ale cărei considerente sunt pe deplin aplicabile în cauza de față, chiar dacă se referă la capacitatea procesuală a unei alte instituții decât Î.C.C.J., deoarece premisele de la care se pleacă sunt identice, respectiv chemarea în judecată a ordonatorului principal de credite de către un angajat într-un litigiu care are ca obiect pretenții salariale ce trebuie achitate de un ordonator secundar sau terțiar de credite.

Totodată, instanța reține că obiectul prezentei cauze îl reprezintă strict obligarea pârâtelor la plata drepturilor salariale pretinse de reclamanți, precum și alocarea sumelor de bani necesare plății acestor drepturi, iar nu contestarea ordinelor de salarizare emise de pârâta Î.C.C.J., caz în care aceasta ar fi avut, într-adevăr calitate procesuală pasivă, astfel că și din acest punct de vedere excepția invocată este întemeiată. O dovadă certă că această excepție este fondată o constituie tocmai Decizia nr. 88/25.04.2023 emisă de Președintele CA Tg Mureș,

acesta fiind cel abilitat prin lege să efectueze operațiunile salariale ce țin de încadrarea personalului auxiliar și conex din cadrul instanțelor din circumscripția curții de apel.

Față de această soluție, tribunalul va respinge acțiunea reclamantului față de pârâta Înalta Curte de Casație și Justiție ca fiind formulată împotriva unor persoane fără calitate procesuală pasivă.

Pe fondul cauzei :

Prin art. 1 din Decizia nr. nr. 88/DE/27.04.2023, modificată prin Decizia nr. 92/DE din 27 aprilie 2023, emisă de Președintele Curții de Apel Târgu Mureș, care este ordonator secundar de credite, s-a stabilit că drepturile salariale ale reclamanților, în calitatea lor de personal auxiliar și de specialitate, se calculează începând cu data de 01.01.2018 având în vedere valoarea de referință sectorială de 605,225 lei, fără a fi afectată de prevederile art. 38 al. 6 din Legea nr. 153/2017.

Prin art. 3 al acestei decizii s-a stabilit că sumele reprezentând diferențele dintre drepturile salariale stabilite potrivit acestei decizii și cele stabilite anterior, în condițiile aplicării art. 38 al. 6 din Legea nr. 153/2017, se actualizează cu rata inflației și cu dobânda penalizatoare legală, calculate de la data exigibilității lunare și până la momentul plății efective, iar prin art. 4 s-a stabilit că plata acestor drepturi salariale se va face după asigurarea fondurilor necesare în bugetul Curții de Apel Târgu Mureș și al Tribunalului Harghita.

Analizând natura juridică a acestei decizii, se reține că este un act administrativ, emis de conducătorul unei instituții publice, în temeiul căruia reclamanților li s-au recunoscut anumite drepturi salariale. Această decizie nu reprezintă însă un titlu executoriu, astfel că atât timp cât angajatorul, ordonator terțiar de credite, respectiv Tribunalul Harghita, nu plătește drepturile salariale recunoscute prin acest act administrativ, reclamanții au posibilitatea, asemenea oricărui angajat, să solicite, prin intermediul instanței, obligarea angajatorului lor la plata drepturilor salariale cuvenite, dar neplătite, urmând ca apoi, în baza titlului executoriu reprezentat de hotărârea judecătorească, să solicite executarea silită, executare silită care se va desfășura în conformitate cu prevederile OG nr. 22/2002.

În cauza de față, reclamanții nu contestă modul de stabilire a drepturilor salariale, în înțelesul dat acestei noțiuni de art. 7 al Anexei V din Legea cadru nr. 153/2017, ci solicită plata drepturilor salariale ce le-au fost recunoscute de către angajator, dar care nu le sunt plătite, majorate cu 25% conform art. 38 alin. 3 litera a din legea 153/2017.

În consecință, în temeiul art. 39 al. 1 lit a din Codul Muncii, potrivit căruia angajatul are dreptul la salariu pentru muncă depusă, este întemeiată solicitarea reclamanților de obligare a pârâtei Tribunalul Harghita la plata drepturilor salariale recunoscute prin Decizia Președintelui Curții de Apel Târgu Mureș nr. 88/DE/27.04.2023, modificată prin Decizia nr. 92/DE din 27 aprilie 2023 actualizate cu indicii de inflație și cu dobânda legală penalizatoare, calculate de la data exigibilității fiecărei obligații lunare și până la data plății efective, apărarea pârâtului din întâmpinare prin care arată că solicitarea la plata a acestor drepturi în alte condiții decât cele prevăzute de procedura bugetară este nefondată. Chiar dacă nu sunt alocări bugetare în acest sens la data cererii de chemare în judecată, reclamanții au interes în a obține un titlu executoriu în acest sens, care este hotărârea judecătorească, fiindu-le astfel garantată executarea dispozițiilor din sentința prin plăți eșalonate așa cum s-a dispus prin acte normative.

Așadar, în legătură cu calcularea și plata indemnizației de bază prin raportare la un vrs de 605,225 lei neplafonat, pretențiile reclamanților sunt întemeiate, dreptul fiind recunoscut prin Decizia nr. 88/2023, chestiunea de drept asupra căreia părțile au opinii contradictorii fiind aceea a îndrituirii reclamanților la plata indemnizației brute lunare calculată cu un vrs de 605,225 lei neplafonată, majorată cu 25%.

Relativ la aceasta, devine aplicabilă **decizia ÎCCJ 43/2024** potrivit căreia „În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 38 alin. (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, cuantumul brut al salariilor de bază, respectiv al indemnizațiilor de încadrare din cadrul familiei ocupaționale de funcții bugetare „Justiție”, stabilite prin raportare la valoarea de referință sectorială de 605,225 lei, se majorează, începând cu data de 1 ianuarie 2018, cu 25% față de

nivelul acordat pentru luna decembrie 2017, în măsura în care personalul respectiv își desfășoară activitatea în aceleași condiții, iar angajatorii nu au acordat deja această majorare.”

Înalta Curte de Casație și Justiție, în esență, în scopul argumentării acestei dispoziții a reținut elementul de egalizare salariază explicat la paragrafele 127-129 din decizie :

„**127.** Un argument subsidiar în susținerea opiniei potrivit căreia cuantumul brut al indemnizațiilor de încadrare, respectiv al salariilor de bază, compuse cu valoarea de referință sectorială de 605,225 lei, înmulțită cu un coeficient de multiplicare variabil, se majorează cu 25%, începând cu data de 1 ianuarie 2018, conform art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017, față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017, în măsura în care personalul respectiv își desfășoară activitatea în aceleași condiții, îl reprezintă și faptul că, prin Ordinul nr. 105 din 29 martie 2023, emis de președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul prevederilor art. 20 alin. (3) din Legea nr. 304/2022 privind organizarea judiciară și al dispozițiilor art. 7 alin. (3) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare, în vederea stabilirii drepturilor salariale ale judecătorilor din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, s-a stabilit că, „începând cu data de 1 ianuarie 2018, judecătorii prevăzuți în anexă, parte integrantă din prezentul ordin, vor fi salarizați prin acordarea valorii de referință sectorială în sumă de 605,225 lei, pentru intervalele de timp indicate în anexă în fiecare caz în parte”.

128. Ulterior, Ordinul nr. 105 din 29 martie 2023 a fost completat prin Ordinul nr. 114 din 11 aprilie 2023, în sensul că drepturile salariale stabilite în conformitate cu Ordinul nr. 105 din 29 martie 2023 (...) se calculează cu luarea în considerare a dispozițiilor art. 1 din Ordinul președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 5 din 16.01.2018”, în timp ce art. 1 al acestui din urmă ordin, emis și în baza art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017, prevede că „începând cu data de 1.01.2018 cuantumul brut al indemnizațiilor de încadrare/salariilor de bază (...) se majorează cu 25% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017, fără a depăși limita prevăzută la art. 25 al Legii-cadru nr. 153/2017, în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

129. Or, atât timp cât prin Ordinul nr. 105 din 29 martie 2023, completat prin Ordinul nr. 114 din 11 aprilie 2023, acte administrative care se bucură de prezumția de legalitate și sunt executorii inclusiv cu privire la aspectul relevant din prezenta sesizare, respectiv aplicarea majorării cu 25% a cuantumului brut al indemnizațiilor de încadrare, în temeiul art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017, pentru o categorie profesională din cadrul familiei ocupaționale de funcții bugetare „Justiție”, majorare reliefată în anexele care fac parte din ordinele amintite, cu atât mai mult, în considerarea caracterului de generalitate a dispozițiilor legale care reglementează majorarea salarială, caracter rezultat din identitatea de interpretare față de cea dată de către Curtea Constituțională prin Decizia nr. 794 din 15 decembrie 2016 majorărilor salariale prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 10/2007, **se impune a statua în sensul că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 38 alin. (3) din Legea-cadru nr. 153/2017, cuantumul brut al salariilor de bază, respectiv al indemnizațiilor de încadrare din cadrul familiei ocupaționale de funcții bugetare „Justiție”, stabilite prin raportare la valoarea de referință sectorială de 605,225 lei, se majorează, începând cu data de 1 ianuarie 2018, cu 25% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017, în măsura în care personalul respectiv își desfășoară activitatea în aceleași condiții.”**

Așadar, această decizie dezleagă dreptul reclamantilor la acordarea unei majorări de 25 % a indemnizației de bază calculată cu un vrs de 605,225 lei neplafonată, însă acordarea efectivă a diferențelor salariale rezultate din aplicarea acesteia, printr-o hotărâre judecătorească pronunțată într-un litigiu este lăsată la latitudinea instanței care “are obligația, în temeiul art. 22 din Codul de procedură civilă, de a verifica în ce măsură, până la soluționarea litigiilor, s-a procedat la majorarea cu 25% a cuantumului brut al indemnizațiilor de încadrare, respectiv al salariilor de bază constituite cu valoarea de referință sectorială de 605,225 lei, majorare prevăzută de dispoziția legală a cărei interpretare se solicită, ceea ce face ca aplicarea art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017, în maniera interpretată prin prezenta decizie, să se realizeze doar în măsura în care angajatorii nu au acordat deja această majorare”- paragraf 132 din decizie.

Cum, în speță, prin Decizia 88/2023 li s-a stabilit reclamanților dreptul la o indemnizație de salarizare neplafonată calculată prin aplicarea vrs 605,225 lei pe considerentul ca reclamanții beneficiază de salarizarea prin raportare la un vrs de 605,225 lei, drept recunoscut prin hotărâri judecătorești și născut în patrimoniul lor anterior intrării Legii 153/2017 în vigoare, este evident că aplicarea dispozițiilor art. 38 alin. (3) din Legea-cadru nr. 153/2017, respectiv majorarea de 25 % a cuantumului brut al salariilor de bază, respectiv al indemnizațiilor de încadrare din cadrul familiei ocupaționale de funcții bugetare „Justiție” trebuie să se facă la o indemnizație calculată prin aplicarea acestui vrs deja câștigat, chiar dacă hotărârile judecătorești care l-au stabilit au fost pronunțate ulterior intrării Legii 153/2017 în vigoare.

Relativ la plata efectivă a acestor drepturi astfel stabilite, instanța va ține seama la admiterea acțiunii de faptul că este inadmisibil ca niște drepturi salariale să fie recunoscute doar pe actele instituțiilor angajatoare „să fie încă neplătite dar și de faptul că există în cadrul Tribunalului Covasna o practică judiciară în care au fost deja analizate și admise drepturi salariale similare cu cele din prezenta cauză .

Totodată, în acest dosar, părțile pârâte TRIBUNALUL Harghita, CURTEA DE APEL TÂRGU MUREȘ, nu au formulat nici un fel de apărări iar acest fapt constituie o recunoaștere integrală a pretențiilor părților reclamante.

Prin urmare, pretențiile reclamanților de la petitul 1 și 2 vor fi admise integral „și se va dispune astfel recalcularea și plata indemnizațiilor de încadrare raportat la un indice de valoare sectorială de 605,225 lei +25% (VRS 756.53), majorare prevăzută de art. 38 alin. 3 din Legea 153/2017 și care nu a fost aplicată de ordonatorii de credite prin raportare la drepturile salariale deja dobândite, de la data de 09.07.2018 și în continuare, cu depășirea plafonării prevăzute de art. 38 alin. 6 din Legea 153/2017 .

De asemenea, va dispune repararea prejudiciului creat prin neaplicarea dispozițiilor legale, reprezentat de diferența salarială rezultată între noua indemnizație de încadrare și indemnizația actuală de încadrare, începând cu data de 01.01.2018 și în continuare, până la plata efectivă a noii indemnizații de încadrare (prin obligarea pârâților la plata, respectiv la alocarea fondurilor necesare plății diferențelor bănești corespunzătoare), sumă ce va fi actualizată cu indicele de inflație, la care se va aplica dobânda legală penalizatoare, până la data plății efective.

Față de toate aceste considerente de fapt și de drept ce preced , instanța va admite integral cererea de chemare în judecată pentru părțile pârâte Tribunalul Harghita și Curtea de Apel Tg. Mureș și va dispune conform celor din dispozitivul prezentei.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
H O T Ă R Ă Ș T E:

Admite excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei Înalta Curte de Casație și Justiție, cu excepție invocată prin întâmpinare de pârâta Înalta Curte de Casație și Justiție.

Respinge cererea părților reclamante îndreptată împotriva pârâtului Înalta Curte de Casație și Justiție ca fiind formulată față de o persoană fără calitate procesuală pasivă.

Admite cererea de chemare în judecată formulată de părțile reclamante

[REDACTED] în contradictoriu cu părțile pârâte TRIBUNALUL HARGHITA cu sediul în Miercurea Ciuc, str. Szaszs Endre, nr. 6, județul Harghita și CURTEA DE APEL TG. MUREȘ cu sediul în mun. Tg Mureș, str. Justiției, nr. 1, jud. Mureș și în consecință:

Dispune recalcularea și plata indemnizațiilor de încadrare raportat la un indice de valoare sectorială de 605,225 lei +25% (VRS 756.53), majorare prevăzută de art. 38 alin. 3 din Legea 153/2017 și care nu a fost aplicată de ordonatorii de credite prin raportare la drepturile salariate deja dobândite, de la data de 09.07.2018 și în continuare, cu depășirea plafonării prevăzute de art. 38 alin. 6 din Legea 153/2017.

Dispune repararea prejudiciului creat prin neaplicarea dispozițiilor legale reprezentat de diferența salarială rezultată între noua indemnizație de încadrare și indemnizația actuală de încadrare, începând cu data de 01.01.2018 și în continuare, până la plata efectivă a noii indemnizații de încadrare (prin obligarea părților la plata, respectiv la alocarea fondurilor necesare plății diferențelor bănești corespunzătoare), sumă ce va fi actualizată cu indicele de inflație, la care se va aplica dobânda legală penalizatoare, până la data plății efective.

Cu apel în 10 zile de la comunicare ce se depune la Tribunalul Covasna.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței, azi, 06.02.2025.

PREȘEDINTE,
Munteanu Cosmin Traian

ASISTENȚI JUDICIARI,
Gal Maria Foca Dan

GREFIER
Stoican Simona

Red. F.D/10.02.2025
Tehnored. SS/ 11.02.2025
4 ex

ROMÂNIA
TRIBUNALUL COVASNA
Se certifică de noi că prezenta hotărâre este
conformă cu originalul aflat la dosarul instanței nr.
91/119/2024.
Hotărârea nr. 50 din 06.02.2025 a rămas definitivă la
data de 10.03.2025 prin neapelare.
Achitat taxa judiciară de timbru în suma de 5 lei.
Sfântu Gheorghe, data de 14.03.2025.